

26. 3. v 9.00 Strach má velké oči

DS Třeštica při ZŠ Třešť

Hodnotí Jiří Juráš

Pohádka / autor: Jaroslav Pacovský / 65 minut bez přestávky

Vážené dámy a pánové, ve středečním dopoledni se setkali trpaslíci z mateřských školek s Třešticí. A byla pohádka! Na TDJ v pořadí již druhá. Hlediště i jeviště bylo zcela zaplněno spoustou lidíček různého mládí a záminkou k jejich setkání a společnému pobytí byla původně televizní pohádka J. Pacovského Strach má velké oči, kterou si pro jevištní zpracování upravili inscenátoři R. Kadlecová a L. Vonka. A já si dovolím dvě odbočky. Ta první, možná ne tak zásadní, ale také podstatná a těsně svázaná s tou následující, spočívá ve faktu, který jsem si vyčetl v technickém dotazníku přihlášky na festival a která nejdokonaleji podpoří výše zmíněné zcela zaplněné jeviště. Tak tedy počet osob nutných k realizaci představení celkem: 61! K odbočce druhé mě přivedlo kratší posezení po představení s dospěláckým vedením Třeštic, kdy se mi dostalo dalších doplňujících informací k této mohutné divadelní aktivitě. Nemalý díl této mohutnosti nespátřuji v počtu aktérů, ale v tom, co to v realitě obnáší a co z toho logicky prakticky vyplývá. A ještě pár skutečností přidám. Nejde o aktivitu, kterou podporuje kupříkladu specializovaná ZUŠ, ale o aktivitu „jaksi navíc“, aktivitu dvou nadšenců s postavením řadového učitele. A jaksi mimo řád, do slova a do písmene 2x týdně před vyučováním se scházejí se svojí „hordou“, chci říci ansámblem či jeho částí. A ke zdárnosti dokončení díla je zařazena i jedna intenzivní zkouška s dobrodružným přenocováním ve škole! A já mám teď více na zřeteli „dobrodružství“ organizačně-logistické. Ukončím své odbočky názorem, že každá městská i jiná komunita si může považovat, má-li svoji paní Kadlecovou a pana Vonku. A to bez urážky, prosím, vážené dámy a pánové. Zpět ke shlédnutému představení a kvůli rozsáhlosti odbočení již jen tezevitě.

Představení vzniklo na základě doslovného přepsání a následného seškrtání textu, který původně není divadelní provenience, v čemž spatřuji drobné úskalí, protože dramaturg směřující přímo k jevištnímu tvaru by některé situace traktoval jinak, dějově přímočařeji. I přes zkrácení a následné obohacení hudebními čísly jednotlivých protagonistů i „mohutného“ sboru považuji stopáž 65 minut za mírně naddimenzovanou.

Včerejší inscenace se také lehce mýjela s cílovou skupinou z hlediska členitosti obsahu, za což nemohou ani protagonisté, ani jejich diváči. Představení ale dopadlo podle mě úspěšně a lví podíl na tom právě měla zařazená ukázkově pěvecky zvládnutá hudební složka, i když sólistům a současně hercům už v závěru trošku docházel intonační dech. Což mi ale vůbec nevadilo, protože mi to bylo další zprávou o tom, jakou snahu musí do představení investovat. Verbální projev vzhledem ke stavu pokročilosti aktérů byl na vysoké úrovni, která převyšovala projev pohybový.

Některá důležitá fakta nebyla zcela předána, nebo se je vůbec akcí nedaří sdělit. V prvním případě se to například týká nepřesného užívání proměny kostýmu princezny a víly, nebo dvou kontrapunktních rekvizit příznivě či negativně působící síly, flašinetu a čarodějné knihy, které byly méně exponovány i textem. Jako příklad bych uvedl scénu chasnického měnění obuvi, kdy stejně černé páry bot zcela znemožňovaly identifikaci toho, co se právě na jevišti odehrává, což probíhalo v řádu minut. (A vzhledem k detailní propracovanosti scény lesní hospody nemohu vysvětlování tvůrců přijmout.)

Výběr obsazení jednotlivých postav považuji za velice příhodný a šťastný. Troufám si tvrdit, že si všichni začínající herci i herečky představení užili společně s publikem. A o to v divadle hraném dětmi dětem přece taky, nebo především jde. No ne, vážení...?